

Titel: Kapitel i.

Citation: "Kapitel i.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1876*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r02-shoot-chptrd1e13780.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1876

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel i.

Om Sagførernes Beskikkelse samt deres Adgang til at benytte Fuldmægtig m m.

Som allerede bemærket stemme Udkastets Regler om Sagføreres beskikkelse (§§ 111—116) i det Væsentlige med den gjældende Ret. Ligesom Adgangen til at blive Sagfører står åben for Enhver, der opfylder de lovbestemte Betingelser, således ere selve Betingelserne isølge Udkastet hovedsagelig de samme som efter den bestående Lovgivning. Dette gjælder for det Første uden Undtagelse om de i § 112 føreskrevne almindelige Betingelser

for at blive Sagfører. Fremdeles fastholder Udkastet den bestående Tredeling af Sagførerne, kun at Landsretssagførerne troede i Stedet for de nuværende Overretssagførere. Denne Adskillelse er vistnok naturlig, også efter det nye System. For det Forfte må det erindres, at der i Henseende til de Krav, som må stilles til Sagføreren, er en færdiges væsentlig Forskjel mellem Underretsproceduren og Rettergangen Ved Landsretterne. Men dernæst lader det sig neppe heller benægte, at der ogfå efter den nye Sagsfører er Grund til at stille Højesteretsagførerne som en særegen Klasse. Navnlig ligger det nær for disses Vedkommende at stille Højere Fordringer i videnskabelig Henseende; thi i denne sidste Instans bør man søge at sikre sig den bedste Retskundskab. Det er derfor også ganske almindeligt, at de fremmede Lovgivninger opstille særlige Betingelser for Adgangen til Sagførelse ved Landets øverste Domstol. Hvad angår de særlige Betingelser for de forskellige Klasser af Sagførere, stemme ligeledes de herom i § 113 givne Bestemmelser i Hovedtrækkene med den gjældende Ret, og det er som Følge heraf kun enkelte Punkter, som behøve en nærmere Begrundelse. Afvigelse indskrænke sig i det væsentlige til hvad der nødvendig følger af den mundtlige Procedure og de med Hensyn til Rets», organisationens øvrige Led foretagne Forandringer. Hermed står det således i Forbindelse, at der er givet Hjælpestatsanklagere og Anklagere ved Underretten Adgang til at blive henholdsvis Højesterets- og Landsretssagførere, ligesom også, at Stillingen som Retsfrevner, Fuldmægtig, Kopist eller Assistent under en Ret giver Adgang til at blive Underretssagfører, medens på den ene Side den Betydning i sidstnævnte Henseende, der tidligere var tillagt Stillingen som Fuldmægtig på et Amtskontor, er bortfaldet som en naturlig Følge af, at Amtmandens Forbindelse med Retsplejen efter det nye System i alt Bæstent ligt hæves. Da det fremdeles følger af den mundtlige Procedures Natur, at en Sagfører i Almindelighed ikke kan benytte Fuldmægtig i S'ranken (se z 120), må Betingelsernes i Henseende til praktisk Uddannelse for de Mænds Vedkommende, der forberede sig til

Sagførervirksomheden, stilles noget anderledes end efter den bestående Ret, der blandt andet kræver, at Pågjældende i en vis Tid stadig har givet Møde i Retten for en Sagsfører. I § 113 kræves for disse Mænds Vedkommende ikke anden Garanti for Kjendskab til Praxis end den, at de i en vis Tid skulle have arbejdet under en Sagførers Tilsyn og Vejledning og deltaget i dennes Forretninger, for så vidt de kunne udføres ved Andre, samt derhos flittig været Tilhørere ved Retsforhandlingerne, se Litr. d. og o. Hermed må iøvrigt sammenholdes Bestemmelsen i § 144, hvorefter Sagførerrådet har at føre Tilsyn med de Mænd, som forberede sig til Sagførervirksomheden, og skal have ethvert Andragende fra Eddanne om Sagførerbeskikkelse forelagt til Erklæring bl. A. med Hensyn til de heromhandlede Betingelser. Som en Konsekvens af den mundtlige Procedure fremhæves endnu Bestemmelserne i §§ 114—15, hvorefter den, der har oplyst at være i Besiddelse af de i §§ 112—13 føreskrevne Egenskaber, for at opnå Sagførerbeskikkelse endvidere må underkaste sig en Sagførerprøve for en ret af den Art, for hvilken han vil opnå Berettigelse til at procedere. Selve Proven er i det Væsentlige indrettet i Overensstemmelse med den nu ved Højesteret brugelige, dog at Sageres Antal er begrænset til 3, og at ingen af disse behøver at være en Straffesag. At alle 3 Sager må udføres for samme Ret, er en Selvfølge.

§ 117 stemmer med den nuværende Ret, kun at der til de Stillinger, med hvilke Udøvelse af Sagførervirksomhed ikke kan førenes, er fejlet de nye Embeder som Statsanklager eller Overstatsanklager, jfr. ovfr. Bemærkningerne til § 100, samt i Paragrafens sidste Stykke optaget en ny Bestemmelse, hvorefter den, der uden at være Sagfører tilfredsstiller Betingelserne for at kunne blive Sagsfører af den ene eller den anden Art, af Retten kan erholde Tilladelse til i et enkelt Tilfælde at udføre en Sag, forudsat at han dertil erhverver sine føresattes Tilladelse, for så vidt han er Embedsmand. Ogsaa de følgende Paragrafer i dette Kapitel slutte sig i

det Væsentlige til den bestående Lovgivning med Undtagelse af den tidligere berørte Bestemmelse i § 120, hvorved Sagførere udelukkes fra under Domssager at give Møde ved deres Fuldmægtig, naar mundtlig

Forhandling finder Sted. Dersom en Sagfører ikke kan eller ikke vil udføre Sagen i egen Person, må dette derfor ske ved en anden til Møde for vedkommende Domstol berettiget Sagfører. Herfra er kun gjort den i Forholdets Natur grundede Undtagelse, at ager om Sagens Udsættelse på Grund af Forhold, hvorved Sagføreren selv hindres i at give Møde, kunne fremsættes og begrundes ved enhver uberygtet Person.